В домі друзів, куди ніби рідний приходиш,
Де і з горя, і з радощів міг ночувать,
Де притулок дадуть,
де гостинність знаходиш,
Там, як мають, то щиро тебе пригостять.
Де потискують руку — аж чується хрускіт;
Подарунок одразу в куток — не на стіл.
Де буває і густо, буває і пусто,
Як нема — то нема,
чим багаті — навпіл.
В домі друзів ніколи тебе не захвалять
І невдачам твоїм не ведуть строгий лік.
Тут, поки сам не схибиш,
ніколи не зрадять,
Що б не сталось — ти бажаний тут чоловік!
Тут, коли не розкажеш — питати не будуть,
А наб'єшся на суд — буде правда гірка.
Тут браваду прощають,
боягузство — засудять,
На пихатість ідуть з прямотою штика,
В домі друзів відомі турботи і розпач;
Надсилала війна похоронки щорік,
Але горю чужому тут двері нарозпаш,
Хоч своє, мовчазне, —
під замком цілий вік.
І не раз у житті — за якої негоди! —
Він тебе зігрівав — дім оцей; і не раз
Він бував на житейськім важкім переході
Мов "ензе" — недоторканий вірний запас.
Чим віддячу, дім друзів, тобі за щедроти?
Найдорожчим усім, незабутнім усім?
А за те, що усіх зустрічав лиш добром ти, —
Домом друзів зроблю назавжди власний дім!
Я хотів би присвяту зробити до вірша
Тій родині, що в мене тепер на вустах,

І боюсь — запитають сердито: "Навіщо?"
А впізнати себе — то впізнають і так.